

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul IV • Nr. 31 (114) • 22 octombrie 2023

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

3 lucruri necesare pentru mântuire

Părintele Ilie Cleopa

” Pentru mântuire sunt necesare trei lucruri. Primul: **răbdare**; al doilea: **răbdare**; al treilea: **răbdare**. Frațe, da-ți mai trebuie ceva: **milostenie**. Nu trebuie să dai vaca! Nu ți-a cerut Dumnezeu vaca, niciodată! Ferească Dumnezeu! Nici vițelul. Da’ sticla de lapte trebuie s-o dai! Și încă un lucru, frațe: **rugăciunea**. Pasul și Dumnezeu! Fără răbdare, fără milostenie și fără rugăciune nu se poate mântui omul! Fără răbdare te sfădești cu omul, nu ajuți, nu te rogi; fără răbdare nu faci milostenie.”

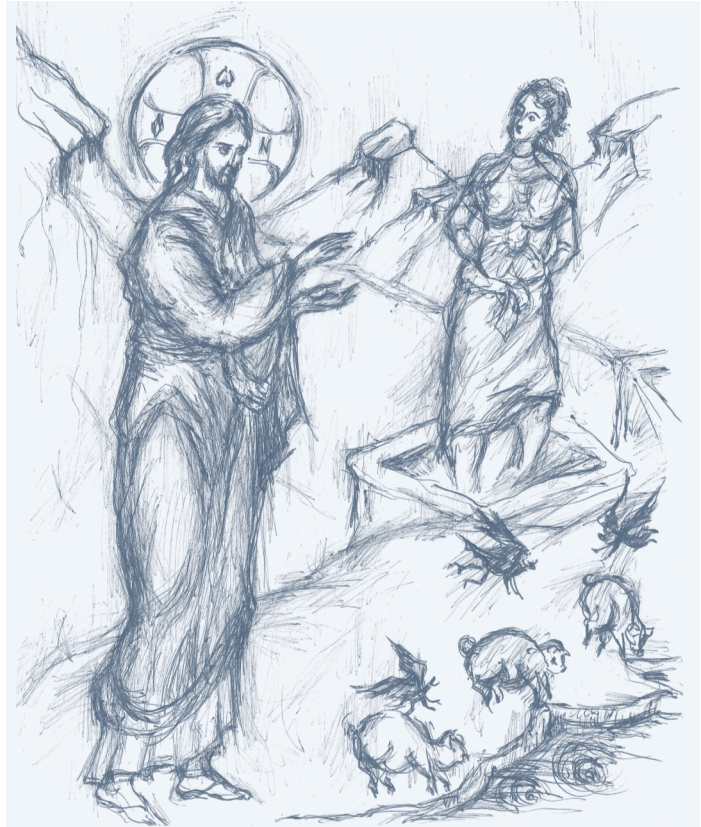
Pe urmele sfinților

Sfinții șapte tineri din Efes, ce au dormit aproape 200 de ani

Acești Sfinți șapte tineri au trăit pe vremea lui Deciu împăratul și erau fii dregătorului cetății, toți cu credință în Hristos. Auzind păgânul împărat de râvna propovăduirii lor, a dat poruncă să fie prinși și aduși în lanțuri, la judecată. Când acesta a început să-i amenințe cerându-le să se închine la idoli, tinerii l-au înfruntat cu bărbăție, dar le-a lăsat timp să se răzgândească.

Plecând împăratul, tinerii au folosit libertatea lor, mergând la casa părintească, de unde au luat aur și argint, pentru hrană și ieșind din cetate s-au ascuns în peștera ce se afla în muntele Ohlon. Făcând cercetare și cunoscând că se ascund în peșteră, împăratul a născocit o osândă cumplită împotriva lor, punând pe slujitorii să zidească gura peșterii, dar aceasta a fost cu pronie cerească fiindcă, rugându-se, cei șapte tineri au adormit, cu o minunată adormire.

Anii au trecut și într-un târziu au ajuns să stăpânească lumea împărați creștini, deci în zilele împăratului Teodosie cel tânăr, binevoind Dumnezeu să arate tuturor că este o înviere a morților, a deschis peștera, printr-un om care căuta piatră și i-a înviat din morți după mai mult de 200 de ani pe cei șapte tineri, părându-li-se că s-au culcat cu o seară înainte. Trimițând pe fratele lor cel mic să facă cumpărături din cetate, acesta a rămas uimit văzând cetatea plină de biserici și semnul Sfintei Cruci, pus pe ziduri, dar se minunau și efesenii văzând hainele tânărului, care se purtasera în altă vreme și cumpărând cu bani de aur, având chipul împăratului Deciu. Făcându-se cercetare, s-a aflat și de frații din peșteră, iar episcopul și dregătorul cel mare, au aflat la gura peșterii un sicriș de aramă, cu două tăblițe de plumb, pe care era scrisă chinuirea Sfinților. Intrând în peșteră, i-au aflat pe Sfinți, treziți ca dintr-un somn și se minuna toată lumea, proslăvind pe Dumnezeu, iar tinerii adevărind tuturor credința și ivierea morților, și-au dat Sfintele lor suflète în mâinile Domnului. Numele celor șapte tineri sunt: Maximilian, Exacustodian, Iamvliih, Martinian, Dionisie, Ioan și Constantin. Sunt pomeniți de două ori pe an în zilele de 4 august și 22 octombrie.

Cnămpeie din lumina sărbătorii

Dumnezeu poartă de grijă fiecărei ființe

Sfântul Ioan Gură de Aur

Dacă ar întreba cineva „De ce Hristos a făcut ce l-au cerut demonii?”, de ce, adică, le-a îngăduit să intre în turma de porci (Luca 8, 32), i-am putea răspunde că n-a făcut-o ascultând de demoni, ci voind să ne arate multe cu această lucrare a Sa.

Mai întâi, a voit să le arate celor ce s-au izbăvit de acei tirani înspăimântători **ce mare pieire pot aduce diavolii**, și cu ce înverșunare le doreau răul.

Apoi, ca să cunoască toți că **nici în porci nu cutează să intre, dacă nu le îngăduie Domnul**.

În al treilea rând, ca să le arate că **demonii le-ar fi putut pricinui rele mult mai îngrozitoare decât răul pe care l-au făcut porcilor**, dar numai dacă n-ar fi fost păziți prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu; căci Dumnezeu îi păzea pe acei nefericiți, chiar posedăți fiind de duhurile rele. (...)

De aici se vede limpede că **nu este om care să nu se bucure de purtarea de grijă și de ocrotirea lui Dumnezeu**.

Cum îi luptă diavolul pe oameni?

Mitropolit Hierotheos Vlachos

Diavolul folosește multe mijloace pentru a-i sili pe oameni să i se facă robi. În continuare, ne vom opri la chipul felurit în care acesta lucrează. Să spunem dintru început că diavolul este plin de o turbare fără margini și de o ură nețarmurită împotriva omului. Omul, însă, se bucură de iubirea cu care îl înconjoară Dumnezeu. Hristos și-a asumat firea omenească și a îndumnezeit-o. De aceea, diavolul îl urăște atât de mult pe om și vrea să-l facă robul său.

Această ură îl face să stea la pândă, să se trudească a-l afla pe om în starea în care l-ar putea ucide. **Sfântul Apostol Petru** descrie cu iscusință aceasta: „Potrivnicul vostru, diavolul, umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită” (I Petru 5, 8). Având o experiență de veacuri, face tot ce-i stă în putință pentru a-l vătăma pe om. **Sfântul Grigorie Teologul** scrie: „Cel viclean te iscodește din toate părțile, totdeauna spionează: unde să arunce săgețile sale, ce să mănânce, pe cine să despoaie, fiind gata spre a răni. Diavolii ne sunt vrăjmași înfricoșați.

Unul dintre războaie este cel **prin gânduri și împrăștierea minții**. Diavolul se luptă să ne robească mintea, de vreme ce de aici începe calea lucrării păcatului. **Sfântul Filothei Sinaitul** scrie: „Vrăjmașul nostru obișnuiește să tulbure mintea noastră și să mănânce pământ și să ne poftască împreună cu acela.” Diavolii seamănă gândurile. Citim în *Pateric* că **Avva Arsenie** a văzut într-un frate „semănăturile dracilor”. În realitate, este vorba despre gândurile care sunt semănate înlăuntrul nostru de diavol pentru a ne înrobi mintea. De aceea multe dintre gândurile noastre sunt drăcești. Când vorbim despre gânduri, le avem în vedere și pe cele simple, dar mai cu seamă pe cele compuse, care sunt alcătuite din înțelesul lucrurilor și din patimă.

Sfântul Maxim Mărturisitorul cunoaște faptul că diavolul ne războiește fie **prin lucruri, fie prin „înțelesurile patimașe ale lucrurilor**”. Diavolul seamănă gânduri, chiar dacă în inima omului sălășluiește Harul lui Dumnezeu. După **Sfântul Diadoh al Foticeii**, când omul are în inimă Harul Dumnezeiesc, demonii „se strecoară ca niște nourii întunecoși prin părțile inimii, spre patimile păcatului, sau iau chipul feluritelor împrăstieri, ca furând mintea de la pomenirea lui Dumnezeu, să o desfacă de convorbirea cu harul”. Diavolul face tot ceea ce îi stă

în putere pentru a distrage atenția minții de la neîncetata grăire cu Dumnezeu.

Incearcă, încă, să lupte și inima **prin poft**e. Satana intră în inimă. Cum patimile sălășluiesc în inimă, prin acestea lucrează diavolul. Intărită patimile și urmărește să le sporească tot mai mult. Dincolo de patimi, diavolul îi luptă pe oameni și **prin simțuri**, chiar și prin simțul pipăitului. Un alt mod în care diavolul lucrează este **prin întristări și isp**ite. Toți oamenii înfruntă ispite și greutăți în viața lor, de vreme ce viața aceasta este o vale a plângerii, însă prin ispite sunt războiți mai cu seamă cei în cazul cărora diavolul nu poate lucra într-alt fel. Hristos i-a spus Episcopului Smirnei: „Că iată diavolul va să arunce dintre voi în temniță, ca să fiți ispitiți” (Apocalipsa 2, 10).

Dacă diavolul ne războiește prin gânduri, patimi și pofte, cu atât mai mult ne luptă **prin inchipuiri**. Imaginație-inchipuire nu au nici Dumnezeu, nici îngerii, ci numai oamenii și demonii. De aceea imaginația este un bun conductor al energiei drăcești. Diavolul nu se mulțumește, însă, numai cu acestea, ci îi luptă pe oameni și cu alte mijloace. Incearcă să-l înfricoșeze pe om cu **tulburări din afară, prin lovituri, pocnituri etc. Cuviosul Nichita Stîthatul** spune că cei ce au înaintat către vederea-lui-Dumnezeu au parte de atacurile pline de furie ale diavolului. Intre altele scrie că dracii „le prilejuiesc lovituri spre înfricoșare”. Zgomotele acestea nu provin de la fenomene naturale, ci apar sub înrăurirea demonilor.

Vedem aceasta din frica pe care o insuflă. **Sfântul Nil Ascetul** spune că cel ce se îndeletnicește cu rugăciunea curată, care se luptă să-și țină mintea cu desăvârșire curată de orice gând, și are, așadar, rugăciune neîmprăștiată, „va pătimi de la draci: ocări, loviri, strigăte și vătămări”. Cel ce se îndeletnicește, însă, cu rugăciunea curată a inimii nu este deloc incurcat de acestea, nu se tulbură, deoarece cunoaște unelirile diavolului. Când mintea sa se îmbărbătează prin Harul lui Hristos, nu mai cunoaște frica. De multe ori **diavolii își fac apariția în văzduh, îl amenință pe om și urmăresc să-i înrobească mintea**. „Să nu te înfricoșezi de ei și să nu ai nici o grijă de amenințarea lor, căci ei se tem de tine, încercând să vadă dacă le dai atenție sau îi disprețuiești cu desăvârșire”, spune **Sfântul Nil**. De aceea omul nu trebuie să se împuțineze cu sufletul. Este o urzeală

pe care diavolul o folosește pentru a-i desprinde mintea de la rugăciune, deoarece omul care, în ciuda tuturor acestora, se roagă, îi pricinuieste diavolului un mare rău.

Deopotrivă cu loviturile și zgomotele, de multe ori **diavolul se arată și el însuși**. Aceste apariții ale sale sunt de fiecare dată altfel. **Sfântul Antonie cel Mare**, care s-a arătat a fi un încercat nevoitor și luptător împotriva diavolilor, înfățișează multe moduri în care aceștia își fac apariția. Iau chip de femei, de fiare, de târătoare, apar ca uriași sau ca mulțime de soldați. Sunt **„îndrăzneți și foarte obraznici”**. Se prefac că au cunoștință de cele ce au să se întâmple în următoarele zile, se înfățișează, mai cu seamă, sub chipul fiarelor și al târătoarelor. Sfinții Părinți învață că, potrivit cu patimile care ne stăpânesc înlăuntru, ni se înfățișează și demonii. Lucrează, adică, „prin deprinderea patimii, care stăpânește și lucrează în sufletul nostru”.

Însă mai înfricoșător este faptul că **el poate lua și chipul îngerilor, al sfinților, al monahilor**; se arată, încă, și purtător de lumină. **Sfântul Apostol Pavel** spune că „diavolul se prefac în înger de lumină” (II Corinteni 11, 14).

Experiența ascetică cunoaște multe asemenea cazuri. Potrivit învățaturii **Marelui Antonie**, demonii se prefac că psalmodiază, pomenesc cuvinte din Sfânta Scriptură, când citim, repetă și ei cuvintele noastre, când dormim, ne trezesc la rugăciune, iar aceasta pentru a nu ne lăsa să ne plinim somnul. Ni se înfățișează în chipuri de monahi și se prefac a vorbi evlavios. **Sfântul Ioan Scărarul** spune că uneori în somn, alteori când suntem treji, apar luând chip de îngeri sau de mucenici. Cum putem ști dacă cel ce ni se arată este înger sau demon? Când duhul viclean se înfățișează în chip nevăzut, spune **Sfântul Ioan Scărarul**, „trupul se înfricoșează”, în vreme ce, „când sufletul se veselește, smerindu-se, stă de față un înger”. Astfel deosebim prezența diavolului de energia-lucrarea sa. Diavolul se înfățișează, totodată, ca lumină. Se străduiește să-l convingă pe om că este Dumnezeu, lumina lui Dumnezeu. Însă lumina aceasta este diferită. Potrivit învățaturii Sfinților Părinți, Lumina Dumnezeiescă este fără formă, albă și umple sufletul de pace, în vreme ce lumina de la diavol are formă, culoare și aduce sufletului tulburare. Diavolul îl atacă treptat pe om. Incepe prin gânduri, continuă cu pofte și patimi și ajunge până la atacuri, când se arată el însuși și la luarea în stăpânire a omului. Și cred că psihologia de astăzi, care nu ține seama de existența diavolului, nu îl poate ajuta în mod eficient pe om, de vreme ce multe dintre problemele psihologice și neurologice ale acestuia sunt înrăuriri drăcești.